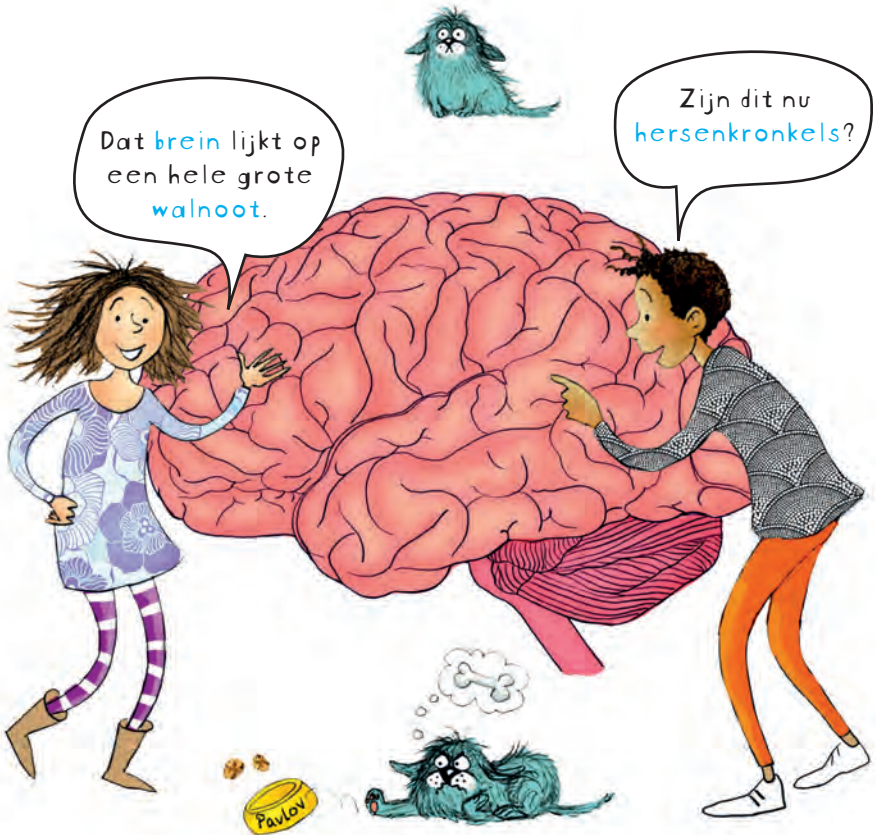

BIZAR AVONTUUR

Zhé, Brian en Pavlov beleven een bizar avontuur. Ze komen per ongeluk met een raket in een heel vreemd land terecht, op zoek naar de verdwenen professor S. Ze moeten hun hersenen goed gebruiken om ooit weer terug te kunnen naar huis. Een ander woord voor je hersenen is **brein**.

Zonder je brein kun je niet leven. Het zorgt ervoor dat je ademt zonder daarbij na te denken en dat je kunt rennen en springen zonder te vallen. Het waarschuwt je voor gevaar. En dankzij je brein kun je dingen onthouden. Dat is handig als je wilt leren rekenen en lezen.

DE BUITENKANT VAN JE BREIN

(van de zijkant gezien)

SULCI
(DE GROEVEN)

GYRI (HET GEDEELTE TUSSEN
DE GROEVEN)

DE GROTE HERSENEN

Deze groeven
heten **SULCI**.

De delen tussen
de groeven
heten **GYRI**.

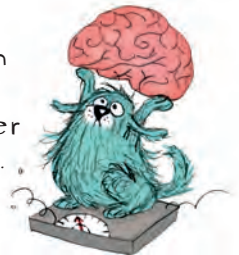
DE HERSENSTAM

DE KLEINE HERSENEN

Het grootste deel van je brein bestaat uit **de grote hersenen**. Die controleren onder andere wat je denkt en doet. Je herinneringen worden er opgeslagen. Het rimpelige oppervlak van je grote hersenen noemen we **de hersenschors**, of ook wel de cortex. Al die plooien en vouwen zorgen ervoor dat er meer hersenen in je schedel passen. Slim hè?

De groeven heten **sulci** en de delen tussen die groeven **gyri**.

Je brein
weegt
ongeveer
1,4 kilo.

GROTE HERSENEN

CORTEX

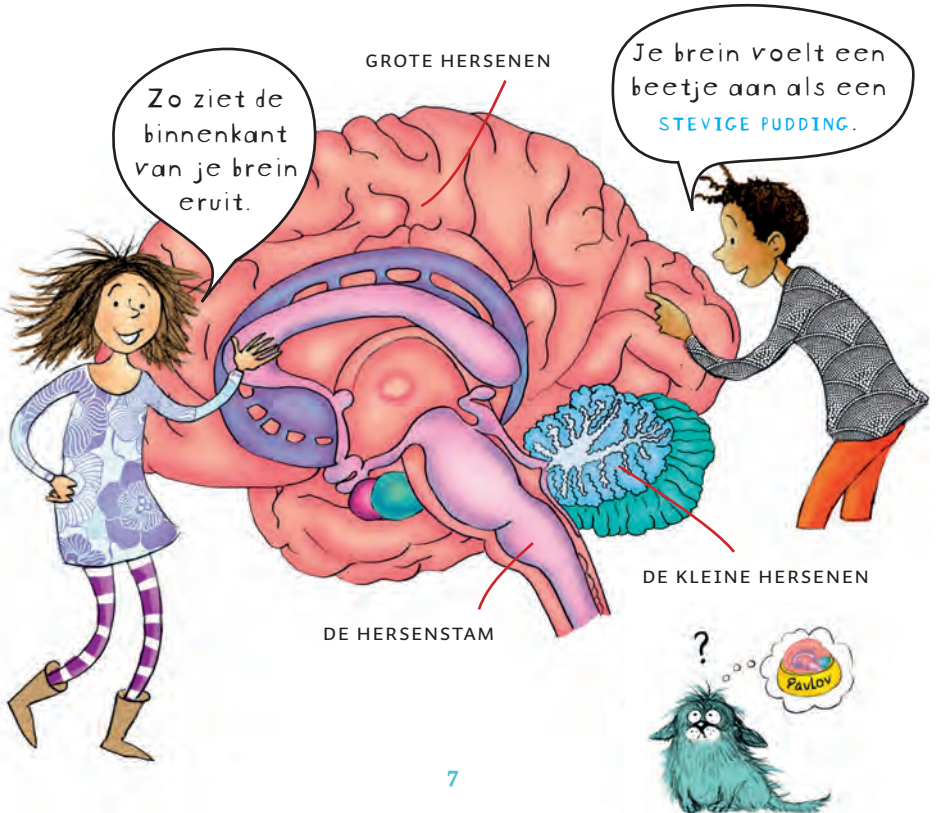
Wat?!

De cortex kun je vergelijken met een heel grote prop papier. Strijk je die helemaal glad dan krijg je een vierkant van anderhalve meter bij anderhalve meter. Stel je voor dat we zo'n groot vierkant hoofd zouden hebben!

DE BINNENKANT VAN JE BREIN

Over **de grote hersenen** en **de hersenonderdelen** diep in je brein is zo veel te vertellen dat we daar de rest van dit boek voor nodig hebben. Ga je mee op reis?

Hoofdstuk 1

GEBRUIK JE HERSELENEN

Trrr. Trrr. Trrr.

Brian schiet overeind in zijn bed. Hij schrikt wakker van het geluid van zijn mobiel. Die trilt op zijn nachtkastje. ‘Wat is dit?’ Met half dichtgeknepen ogen kijkt Brian op zijn mobiel en rekt zich uit. ‘Pfff. Half elf,’ zucht hij. ‘Wie wil er zo laat nog met me facetimen?’

‘Brain. Je moet komen. Nu! Mijn opa is weg.’

Brian ziet op zijn schermpje de angstige blik van Zhé, die bij hem in de klas zit.

Ze wenkt wanhopig. Haar ogen zijn vochtig. ‘Kom je? Ik weet het zéker. Mijn opa is foetsie. Verdwenen! Zomaar weg.’

‘Je opa weg? Dat kan toch niet. Hoe weet je dat zo zeker? Misschien is hij wel wandelen met Pavlov. Of zit hij op de wc. Of...’

Zhé zucht. ‘Denk eens na, Brain.’ Ze noemt hem altijd gekscherend Brain, wat ‘hersenen’ betekent in het Engels. Dat komt doordat Brians vader bij de geboorte van zijn zoon in de wolken was. Hij wisselde de i en de a in zijn naam om. Gelukkig zat de meneer achter de balie niet te slapen. De fout kon nog hersteld worden, heeft Brian haar ooit verteld.

‘Het is al donker. Mijn opa gaat nooit zo laat naar buiten. Ik logeer elke woensdag bij hem. Hij laat me nooit zomaar alleen. Ik ben toch niet achterlijk? Hij is echt weg. Ik heb overal gekeken, maar hij is nergens.’ De tranen lopen nu over haar wangen. ‘Hij wilde graag naar een andere tijd reizen. Zou het eindelijk zijn gelukt? Ik ben bang dat hij nu echt vertrokken is. Maar ik heb geen idee hoe. Kom nou. We moeten hem vinden.’

Brian hoopt dat Zhé zich vergist. Hij staart naar het plafond.

Daarop stralen *glow in the dark*-sterren. In de lavalamp op zijn nachtkastje stijgen gekleurde luchtballonnen omhoog.

‘Het is al hartstikke laat. Het mag vast niet van mijn ouders,’ zegt Brian.

Zhé blaast lucht uit haar bolle wangen. ‘Doe niet zo saai, Brian. Zoiets overleg je toch niet. Ga maar stiekem je huis uit.’

Brian weet niet wat hij moet doen. ‘De traptreden klinken. Dan horen ze me.’

‘Wat dacht je van de regenpijp,’ stelt Zhé voor.

‘Ik durf niet zo goed. Misschien krijg ik wel straf als ik naar jou kom.’

‘Nou, dan blijf je maar lekker thuis. Ik zoek wel in m’n eentje. Doei!’

‘Nee, wacht even. Is je opa echt vertrokken? Ik dacht dat mensen pas over honderd jaar echt konden verdwij-

nen. Maar blijkbaar is het nu al zover. Wat een knappe opa heb jij. Ik hoop dat hij zo knap is dat hij straks vanzelf weer terugkomt.' Op zijn schermje ziet Brian dat Zhé medelijden heeft met haar wollige hondje.

‘Meestal luistert Pavlov voor geen meter, maar nu zit hij stil op zijn kont op de vloer.’ Ze richt de camera op Pavlov. ‘Kijk dan. Alsof hij een standbeeld is geworden. Hij zit vol stress en heeft vast gezien dat opa weg is. Misschien heeft hij op een verkeerd knopje gedrukt of zo. Hij zou me nooit in de steek laten. De computers in zijn werkkamer zijn nog aan. Kun je het goed zien?’

Ze gaat met de camera van haar telefoon langs plekken in opa’s werkkamer. Zijn aantekeningen slingeren overal rond. Daarna richt ze het toestel weer op zichzelf. ‘Ik weet het zeker. Er is echt iets heel ergs gebeurd.’

‘Dan moet zijn tijdmachine ook weg zijn,’ zegt Brian.

‘Nee. Dat vind ik ook zo gek. Die staat er nog steeds. Misschien heeft hij een ingewikkelde formule ontdekt om te verdwijnen.’

Heel even staart Brian voor zich uit. Soms vindt hij het ook wel lekker om even helemaal weg te zijn. Vooral als hij op school lange rijtjes sommen moet maken die hij allang begrijpt. Het liefst zit hij met Zhé in de plusklas. Daar kan hij zich verdiepen in sterrenkunde. ‘Moet je niet 112 bellen?’

‘Wat denk je zelf, Brain? Ze stoppen me in een gekkenhuis als ik vertel dat opa zichzelf heeft weggetoverd.’ Zhé wordt ongeduldig. ‘Kom je nou of niet?’

‘Ik kom eraan, Zheetje Pateetje.’

Brian trekt snel zijn kleren aan en loopt op zijn tenen

naar de gang. Hij hoort aan het harde gesnurk van zijn vader dat zijn ouders al slapen. Als ze nu wakker worden ben ik de pineut, denkt hij. Uit zijn la pakt hij pen en papier en schrijft een briefje voor ze:

*Lieve pap en mam,
Schrik niet. Ik ben er even niet. De opa van Zhé is weg. Dus gaan we hem samen zoeken. Ik kom snel weer terug. Echt waar.
Brian.*

Hij legt het op zijn bureau.

Voorzichtig opent Brian zijn slaapkamerraam. Via de regenpijp klimt hij naar beneden. Uit de schuur pakt hij zijn crossfiets en gaat ervandoor. Hij staat op zijn pedalen en trapt zo hard hij kan. De adrenaline giert door zijn lijf.

Zijn fiets zoeft door de straten. De gure wind blaast hard in zijn gezicht. Buiten de bebouwde kom tuurt Brian in het donker. Het is alsof de hele wereld in diepe slaap is.

Opeens krijgt hij de schrik van zijn leven. Na een scherpe bocht botst hij bijna tegen iemand aan.

‘Hé! Gebruik je hersenen eens.’ Een oude man kuiert met zijn hondje in het donker over het fietspad. ‘Kijk uit waar je fietst.’ Hij zwaait wild met zijn wandelstok. ‘Je had al lang in bed moeten liggen, snotaap.’

Brian was diep in gedachten, maar door het geschreeuw schrikt hij op. Hij knijpt hard in de handrem. Hij ontwijkt de man nog maar net. Met een boogje fietst hij langs hem heen. Dan stapt hij even af. ‘O. Sorry, meneer. U heeft gelijk. Wat stom van me. Gelukkig ging het net goed.’

‘Maar voor hetzelfde geld had je Hotdog en mij omvergereden. Was ik met een gebroken heup weer terug bij af geweest. Had ik weer naar dat stomme verzorgingstehuis gemoeten. Hele dagen zitten in een stoel.’

‘Nogmaals sorry, meneer. Ik moet nu echt gaan. Ik heb haast.’

‘Dat zal wel. Iedereen heeft altijd haast,’ roept de man. ‘Behalve ik. Ik heb zeeën van tijd.’

Hotdog is een overjarige teckel. Hij kijkt bang naar Brian, zijn staart tussen zijn rimpelige worstenpootjes.

‘Ik moet nu echt verder. We zijn de opa van Zhé kwijt.’

‘Ach,’ treurt de oude man, ‘dat komt steeds vaker voor. Voor haar dood was mijn Truus ook heel vaak de weg kwijt. Ze kende me op het laatst niet meer.’ Niet-begrijpend schudt hij zijn

hoofd. 'Ik was een vreemde voor haar. Dan dacht ze dat ik haar vader of de buurman was. Ze dwaalde 's nachts door de straten. Maar gelukkig heb ik haar altijd weer teruggevonden. Die opa vinden jullie vast ook weer terug.'

'Ik hoop het.' Gespannen kijkt Brian op zijn horloge. Hij fietst zo hard hij kan en doet alsof hij achterna wordt gezeten door spoken. Maar na een paar minuten kan hij het hoge tempo niet meer volhouden. Zijn tong hangt op zijn schoen. Ik moet snel bij Zheetje Pateetje zijn, denkt hij. Wat raar dat haar opa weg is. En hoe moeten we hem zoeken? Wat gebeurt er als mijn ouders erachter komen dat ik weg ben? Jeetje, wat een ellende!

Zhé heeft Brian op school verteld dat haar opa een tijd-machine heeft gebouwd. 'Ik dacht dat zoiets alleen maar in films gebeurt. Ik heb nog nooit gehoord dat het ook in het echt kan,' zegt Brian hardop tegen zichzelf. Dan voelt hij zich minder bang in het donker. 'Maar hoe is haar opa dan verdwenen? En waar kwam hij terecht? Op de Noordpool? Dan hoop ik dat hij zijn winterjas heeft meegenomen. En dat hij geen ijsberen tegenkomt. Of in Afrika? Daar is hij vast niet op gekleed. Daar loopt hij misschien wel een zonnesteek op. Wat een ramp. En hoe komen Zhé en ik daar dan?' Intussen schudt Brian zijn hoofd. 'Geen idee hoe we dit moeten aanpakken.'

Even later komt hij bij het afgelegen huis van de professor. Zhé staat buiten al met een zaklamp naar hem te zwaaien. ‘Brain, schiet eens op. Waar bleef je nou zo lang?’

Buiten adem zet hij zijn fiets tegen een hek. ‘Ik reed bijna een opa en zijn hondje, Hotdog, omver. Maar ik ben er nu toch? Harder kon ik echt niet. Achteraf had ik beter de e-bike van mijn vader kunnen pakken. Die gaat veel harder.’

Zonder na te denken geeft Brian Zhé een boks. Hij heeft een goede klik met haar.

Zhé eet op school altijd boterhammen met paté. Daar heeft zij haar speciale bijnaam op rijm aan te danken. Vooral champignonpaté valt bij haar in de smaak. Maar Zheetje Champignonpateetje vond Brian veel te lang. Net als Zheetje Wildpateetje van wildzwijn en ree.

Snel holt hij achter Zhé aan het grote huis van haar opa in. In de werkkamer kijkt hij zijn ogen uit. Er staan zes computers en er liggen heel veel papieren, waar ingewikkelde aantekeningen op staan.

‘Wat is er precies gebeurd?’ vraagt Brian.

‘Vanavond hebben we nog een potje geschaakt. Ik moest om half negen naar bed. Mijn opa las daarvoor nog een stukje voor uit *De Breintrein*. Toen ik ging slapen, ging hij nog verder met zijn experimenten. Veel later werd ik wakker van een vreemd geluid.’ Zhé denkt na. ‘Het was heel raar. Het leek op iets dat door de lucht vloog.’